

Les actituds

En els autors dels articles (els periodistes) trobem dos tipus d'actituds ben diferenciades. Per una banda els que no es posicionen a favor ni en contra de l'objecte de discussió, i prenen una actitud de simples transmissors d'informació, recordant a cada paràgraf que "l'altre diu" o "l'altre opina"; i apel·lant a les explicacions dels que sí consideren que s'han de posicionar (els experts).

Des de la tribuna que proporciona cada article, permeten que els "experts" expliquin la seva posició. En aquest cas en que el periodista no es posiciona ni a favor ni en contra, podríem dir que des d'una perspectiva tradicional, no es mostra cap actitud envers l'objecte (l'homosexualitat), és a dir, el periodista no se sent compromès ni implicat personalment amb l'homosexualitat; en canvi, per la perspectiva discursiva l'important seria la manera que té aquest individu d'explicar l'objecte, l'exposició dels fets a través de la paraula, la pràctica col·lectiva d'exposar totes les opinions possibles sobre el tema.

Per una altra banda, trobem aquells que és posicionen clarament en contra de les opinions expressades en el llibre, mostrant una actitud tolerant respecte a la manifestació pública de l'homosexualitat i no considerant-la una desviació de cap manera; posen entre comentos allò que volen destacar com a contrari a la seva visió i tracten les opinions del llibre com a "coses" negatives. Prenen una actitud crítica amb ells qualificant-los d'entrada de "polèmics".

Veiem, també, que hi ha certs periodistes que manifesten reiteradament una voluntat de posar en evidència als autors del llibre; donant exemples que saben que escandalitzaran als seus lectors i els posaran en contra del llibre; treuen a rel·luir altres temes no relacionats amb l'homosexualitat, però que permetrien una certa forma de persuasió dels lectors per fer-los anar cap a postures similars a les seves (com l'opinió dels autors del llibre sobre l'avortament, els drets "considerats com a tals però que no ho són"...) assegurant-se així que hi ha algun tema que pugui "tocar" a més gent que el tema de "l'homosexualitat".

La polèmica està servida... d'això es tractaria des d'una visió discursiva. No hem de veure solament una posició favorable vers l'homosexualitat, sinó que hem de veure una posició en contra del contingut del llibre, la polèmica i la crítica que es fa serien les actituds mateixes des d'aquesta perspectiva; és tot el context i com s'articula cada argumentació el que reforça els diferents punts de vista i constitueix l'actitud.

En canvi, des d'una perspectiva tradicional, es veuria una actitud favorable vers l'homosexualitat i una de desfavorable vers les expressions de les actituds dels autors del llibre. L'actitud mostrada per aquests periodistes seria significativa d'una predisposició a comportar-se d'una manera determinada davant de l'objecte social que és l'homosexualitat.

Entre els "experts" consultats trobem també diverses actituds respecte l'homosexualitat.

Hi ha qui la considera un error, o bé biològic ("error en el mapa genètic") o bé de desenvolupament ("hipertrofia de la figura de la madre", "afectividad poco centrada"...). Es posicionen com a experts, basant-se en dades científiques que recolzen la seva postura. Admeten, probablement des de la PSP, un cert condicionament per part de la societat del fet biològic ("el mundo homosexual tiene una extraordinaria resonancia"), l'homosexualitat es fa evident o no dependent dels estímuls rebuts.

Troblem els que, malgrat pensar que hi ha una part de determinisme biològic en la conducta homosexual, també admeten una part de construcció social de l'expressió d'aquesta ("hay culturas que facilitan el desarrollo de la homosexualidad").

En el cas, per exemple, d'Hugo Liaño, "las condiciones ambientales y culturales son mucho más importantes que la predisposición biológica". Escèptic en quant a una possible determinació biològica, es demostra més inclinat a pensar que la conducta en sí parteix d'una influència social clara.

En Juan José Lopez-Ibor, altra vegada trobem el determinisme biològic al 100%, però no ho considera com una alteració, sinó que aquesta determinació biològica pot mostrar-se o no dependent del moment històric-cultural.

Pels que pensen que la conducta homosexual està determinada biològicament quasi al 100% ("si no hay una base biológica, los factores sociales no pueden actuar"- Carlos San Román), una possible intervenció està descartada. Evidentment, davant tal determinisme, la intervenció és inútil.

Tampoc abogarien per la intervenció (i fan referència als antics tractaments de condicionament instrumental) els qui no consideren l'homosexualitat com una malaltia i que defensen que l'homosexualitat és una forma de sexualitat vàlida i legítima i no troben ètica una possible intervenció. Per a alguns, la intervenció dependria de la voluntat del propi subjecte.

Hi ha qui conclou que l'homosexualitat "se puede corregir", això estaria d'acord amb que la personalitat homosexual es construïda per la societat i com a tal també pot ser desconstruïda.

Pel que fa als autors del "polèmic" llibre, opinen que l'homosexualitat condicionada per la societat, és a dir, la que no presenta causes biològiques, ha de ser corregida. En aquest sentit la tractarien com una alteració. Quan són interpel·lats a propòsit de les seves opinions, es defensen dient que qui ha fallat han sigut els qui han llegit el llibre "ràpidament" i "malinterpretant-lo" (evidentment, per a ells, els qui troben "no adequades" aquestes opinions, és que no han entès res).

Segons els models tradicionals, l'actitud d'aquests individus vers l'homosexualitat deixa al descobert (mitjançant la seva expressió verbal o opinió) la convicció que l'homosexualitat pot donar-se per causes biològiques i no biològiques i en aquest últim cas, es posicionen desfavorablement vers ella dient que es tracta d'una alteració, la qual cosa els predisposa a actuar corregint-la.

En certa manera, veiem que aquests actors dediquen una part de la seva justificació precisament a justificar-se, algú els està acusant de ser incongruents amb el caire que ha pres el món actual i es dediquen a renegociar l'explicació que han donat en un primer moment; aquesta seria una interacció pròpia de la perspectiva discursiva.

Pels autors dels textos, no hi ha intervenció possible, ni hi ha de ser, si l'homosexualitat és de causa biològica. Però si és de causa social, la intervenció és necessària i s'ha de conduir per corregir-la (com a conducta desviada que és).

Hi ha dos grups d'opinió més, els col·lectiu de Gays i Lesbianes i els responsables de la UNED que en certa manera permetrien la publicació del llibre en qüestió.

Els primers presentarien una actitud favorable a la demostració pública de l'homosexualitat encara que sense posicionar-se sobre l'origen d'aquesta. Senzillament és un fet que "hi és" i que s'ha d'acceptar. Troben inadmissible qualsevol opinió que vagi en contra o que pugui posar en dubte les seves pròpies opinions (qualifiquen el text d'homòfob i feixista, qualifiquen els autors del llibre "d'heterocèntrics", i fan referència a la consideració "d'actitud desviada" per part d'aquests). Amb la frase "la sociedad española va por otro camino" indiquen que el concepte d'homosexualitat i la seva acceptació per part de la societat s'està construint poc a poc.

Segons la perspectiva discursiva, totes aquestes manifestacions no serien més que maneres de parlar que construirien el món, que li donarien sentit; així, en tant que gays i lesbianes, el discurs que aquí fan és totalment coherent des d'una perspectiva discursiva. Les actituds del col·lectiu s'han de veure en un context més ampli; les opinions manifestades al llibre són prou polèmiques com per que el col·lectiu exposi públicament els seus punt de vista i els arguments que els hi donen suport.

Els segons, emparen la seva opinió, en principi a favor dels autors, en una comissió d'investigació. La seva actitud, malgrat ser favorable a l'escrit "polèmic", es contradiria amb la postura pública que han de tenir (dissonància), és per això que una vegada més, es deixarà que els experts reconeguts (amb certa autoritat pública) decideixin sobre el tema.

Correcció Particular:

NOTA AC3: C+

"Hi ha qui la considera un error, o bé biològic ("error en el mapa genético") o bé de desenvolupament ("hipertrofia de la figura de la madre", "afectividad poco centrada"...). Es posicionen com a experts, basant-se en dades científiques que recolzen la seva postura. Admeten probablement des de la PSP, un cert condicionament per part de la societat del fet biològic ("el mundo homosexual tiene una extraordinaria resonancia"), l'homosexualitat es fa evident o no dependent dels estímuls rebuts".

Des de la perspectiva discursiva es diria que aquest plantejament construeix l'homosexualitat com a fet biològic o com a conseqüència de problemes en el desenvolupament.

"Trobem els que, malgrat pensar que hi ha una part de determinisme biològic en la conducta homosexual, també admeten una part de construcció social de l'expressió d'aquesta ("hay culturas que facilitan el desarrollo de la homosexualidad").

" Però això no és una construcció social, perquè per a la PSC no es pot separar la part biològica de la part social, perquè fins i tot aquesta és una qüestió d'interpretació. No es pot dir que hi ha una part biològica i una part de construcció social, ja que aquest és un plantejament contradictori.

"En el cas, per exemple, d'Hugo Liaño, "las condiciones ambientales y culturales son mucho más importantes que la predisposición biológica". Escèptic en quant a una possible determinació biològica, es demostra més inclinat a pensar que la conducta en sí parteix d'una influència social clara".

El que passa és que hem de diferenciar el que és una "influència social" i el que són les "condicions ambientals i culturals" del que és el socioconstruccionisme.

"En Juan José Lopez-Ibor, altra vegada trobem e determinisme biològic al 100%, però no ho considera com una alteració, sinó que aquesta determinació biològica pot mostrar-se o no dependent del moment històric-cultural".

Efectivament, però aquesta no és ni molt menys una perspectiva socioconstruccionista.

"Pels que pensen que la conducta homosexual està determinada biològicament quasi al 100% ("si no hay una base biológica, los factores sociales no pueden actuar"- Carlos San Román, una possible intervenció està descartada. Evidentment, davant tal determinisme, la intervenció és inútil.

Tampoc abogarien per la intervenció (i fan referència als antics tractaments de condicionament instrumental) els qui no consideren l'homosexualitat com una malaltia i que defensen que l'homosexualitat és una forma de sexualitat vàlida i legítima i no troben ètica una possible intervenció. Per a alguns, la intervenció dependria de la voluntat del propi subjecte.

Hi ha qui conclou que l'homosexualitat "se puede corregir", això estaria d'acord amb que la personalitat homosexual es construïda per la societat i com a tal també pot ser desconstruïda".

No és correcte la teva afirmació, ja que dir que la homosexualitat es pot corregir donat que aquesta ve donada per una influència de la societat no és dir que aquesta és construïda i per tant pot ser desconstruïda. Per a la perspectiva discursiva i per a la PSC qualsevol construcció és totalment vàlida, ja que no hi ha cap patró que sigui natural i que per tant hagi de funcionar com a model. Aquesta afirmació separa individu de societat, mentre que la PSC no ho fa.

"Segons la perspectiva discursiva, totes aquestes manifestacions no serien més que maneres de parlar que construirien el món, que li donarien sentit; així, en tant que gays i lesbianes, el discurs que aquí fan és totalment coherent des d'una perspectiva discursiva".

Però tots els discursos són coherents des de la perspectiva discursiva. No es demanava que situessiu les actituds en les perspectives (això és més aviat l'activitat 1) sinó que miressiu totes les actituds des de cadascuna de les perspectives, per veure que es diria des de cadascuna d'elles.